

Trời Mùa Xuân Paris

Từ Thức

- Anh coi, cái áo em đan cho hai con nhỏ. Dễ thương quá, anh há?

My Châu nói huyền thiên, líu lo như một điệu nhạc Xuân. Nàng vuốt ve hai chiếc áo len con nít xanh da trời, thêu hoa bướm đủ màu. Bàn tay thanh, những đường gân xanh thì nhau chạy trên cổ tay gầy.

- Mới 5 tuổi mà cứ mặc quần áo 6, 7 tuổi. Con cái ăn gì mà lớn như thổi. Cô Vân cô ấy trách: con nít sanh đôi mà chị cứ cho mặc quần áo giống nhau, ai biết đứa nào là đứa nào. Em nói kệ cô chứ, con chị, chị biết đứa nào là đứa nào. Chỉ cần nhìn bàn tay cũng nhận ra. Bàn tay con Tũn thì mập, như bố. Tay con Nhóc thì gầy như mẹ. Tính nết cũng khác nhau. Con chị đồm dáng. Lát nữa anh coi. Diện áo mới, cô nào đứng trước gương, ve vuốt, ngắm nghía cả giờ là con Tũn. Con em thì chỉ nghĩ đến ăn, chỉ hỏi mẹ có kẹo không.

Một cô y tá da đen ghé vào phòng, nhe răng trắng, hỏi: “Ca va?,” rồi đặt mấy viên thuốc xanh đỏ trên bàn và nói:

- Ông nhớ nhắc giùm bà ấy uống thuốc. Mỗi lần ông tới, bà ấy nói năng vui vẻ, không ngồi suốt ngày nhìn qua cửa sổ, như ngóng chờ cái gì.

Căn phòng sơn trắng của nhà thương tâm trí Ville d'Évrard lạnh lùng không kém cái hành lang sâu hút, với những bệnh nhân vật vờ đi lại, sống trong một thế giới khác.

My Châu xếp hai cánh áo, hỏi:

- Giờ này mà ông ấy chưa mang hai đứa nhỏ về cho em tắm rửa. Sẻnh là ông ấy tha con đi, làm như là con riêng. Nhiều khi thấy bố con hú hí với nhau, coi em như pha, em ức lắm. Ai mang nặng đẻ đau, anh há. Anh tính đi đánh cờ tướng với bạn tới nửa đêm mà cũng lôi hai con nhỏ theo.

My Châu chợt nhớ ra điều gì, vội đứng dậy:

- Chết, suýt nữa quên mất. Anh ngồi chơi, em chạy xuống mua cho ông ấy vài chai bia. Nhậu mà không có bia, thấy ông ấy rầu rầu, chịu không được.
- Để lúc khác hãy đi – tôi can – Bên ngoài mưa bão, đi sao được.
- Vậy hả? – My Châu cười lúm đồng tiền – Vậy mà em cứ tưởng trời đẹp. Télé nó cũng nói hôm nay trời đẹp.

Hôm nay trời đẹp thật. Qua cửa sổ, những nụ hoa tươi và lá xanh non run rẩy tắm nắng, cái ánh nắng mới, mơn mớn, ngon và mềm như lụa của một ngày chớm Xuân.

Cô y tá da đen trở lại, ghé đầu vào phòng, nhe răng trắng:

- Ông nhớ nhắc bà ấy uống thuốc.

Tôi nói “oui, oui...,” nghĩ bụng những viên thuốc xanh đỏ uống để làm gì. Chứa chạy để làm gì. Thà lúc nào My Châu cũng như lúc này. Những lúc như lúc này, tay vuốt ve hai cái áo len con nít, người đàn bà không gọn một mảy may ý nghĩ là cả chồng, cả hai đứa con 5 tuổi, con Tũn, con Nhóc đã bị con sóng cuồng nộ cuốn đi trong một chuyến vượt biển hãi hùng.

Tôi vớt những viên thuốc xanh đỏ vào thùng rác khi cô y tá quay lưng đi ra. My Châu nói:

- Có tiếng cười nói, chắc ông ấy dẫn mấy đứa nhỏ về đó anh

Sóng cuồng nộ giữa biển.